

И народъ-тъ, като на нѣкаквѣ си заповѣдь, обърнѣ ся на отдѣленіе-то; пусти ся на прѣдъ въ гѣстѣ-тѣ тишимѣ; задни-ти натискахѣ прѣдни-ты, а ти се набодухѣ на гърцы-ты копия, ала кои-то дохождахѣ слѣдъ тѣхѣ, провалихѣ войнишки-ты редове, та угнѣчихѣ и погазихѣ Гърцы-ты. За часецъ ся свѣтнихѣ гърцы-ты копия, щитове и мечове въ български рѣцѣ. Народъ-тъ помериса кървь, на грѣмогласно извика:

— Смерть на Гърцы-ты!

— Смерть на Гърцы-ты! ека по цѣло Търново, като гласъ отъ онѣхѣ ангелскѣ трѣбѣ, коя-то ще обяви нѣкога скончаніе-то на свѣта.

Възстаніе-то ся почнѣ. Почнѣ ся, и не знаешъ какъ; като че ли отъ небо-то паднѣло, или изъ земѣ-тѣ изникнѣло. Кога-то на Димитровъ-день ся смъркнѣ, на всѣкъдѣ ся знаеше вече, че Търново ся е побунило. Кѣщя-та фанаха да ся затварятъ: Страшливци-ти, жены и дѣца ся поискрыхѣ; Гърци, войници, чиновници и търговци потърсихѣ прибѣжище да ся скрѣжтъ въ твърдини-ты. По улицы-ты и тържища-та бѣхѣ остали само разарени и бѣсни купове отъ мъже, кои-то бѣхѣ скытали по правителственны-ты писалища да рушатъ, да прѣврѣщатъ и да унищожаватъ всичко, що бѣ неприятелско, и да исполняватъ въздуха съ ратоборни и отмѣстителны выкове. Гърци-ти отъ своѣ старнѣ ся готвихѣ въ твърдини-ты съ голѣмѣ бързинѣ за обранѣ и какъ да си отмѣстятъ на другый день.

Обрана, а слѣдъ нежъ отмѣщеніе-то бѣ токорѣчи сигурно. Дълга-та есенна нощъ охладила бы въодушевленіе-то у неорѣжанный народъ. Наистинѣ на другый день не щеше да има, кой да напада на твърдини-ты, или да ся противи на войнишки-ты отдѣленія, защо-то най-напрѣдъ